

Arrest

**nr. 137 954 van 5 februari 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2014.

Gezien het verzoekschrift dat op 25 september 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 november 2014.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 2 december 2014.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 15 januari 2015.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat F. COEL verschijnt, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerdere asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk de problemen met de familie van het meisje waarmee hij een relatie zou hebben gehad en de vrees geen eerlijk proces te kunnen krijgen. Verder vreest hij ook de algemene onveilige situatie in Kirkuk en omstreken.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 115 934 van 18 december 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker een kopie neer van een identiteitskaart, een kopie van een arrestatiebevel en een origineel verzendingsbewijs van TNT waarmee dat arrestatiebevel hem zou verstuurd zijn.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Wat de subsidiaire bescherming betreft op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar de recente ontwikkelingen in Irak. Daar de meest recente informatie in het dossier dateert van 20 december 2013, is het de Raad onmogelijk om zich op basis van deze informatie, de algemeen gekende onrustige situatie in Irak mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in de verklaarde regio van verblijf van verzoeker.

6. Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 november 2014, voert verzoekende partij aan dat in de nieuwe nota geen rekening werd gehouden met het standpunt van UNHCR van 27 oktober 2014, en dat de werkelijke en actuele problematiek derhalve niet werd bekeken. Verzoekende partij wijst er op dat het voor haar nog problematischer is nu haar asielmotieven betrekking hebben op problemen omwille van haar relatie met een christen meisje. Zij vervolgt dat ook haar vrees voor vervolging vanwege haar familie in aanmerking moet worden genomen en stelt dat er nu een arrestatiebevel wordt ingediend dat niet zomaar kan worden afgedaan omdat het bevel in het verlengde ligt van de vorige asielaanvraag, aangezien nu ook originelen worden ingediend. Verzoekende partij argumenteert voorts dat in de nieuwe richtlijnen van UNHCR wordt gesteld dat personen afkomstig uit Irak niet gedwongen mogen teruggestuurd worden en zij wijst op de totaal ontredde situatie in Noord-Irak. Verzoekende partij besluit dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, temeer zij ook een etiket heeft omwille van haar verblijf in Europa.

Verwerende partij repliceert dat de asielmotieven reeds werden behandeld in een eerdere asielaanvraag en ook door de Raad als ongeloofwaardig werden afgedaan. Voorts stelt verwerende partij dat het arrestatiebevel niet in aanmerking wordt genomen nu de verklaringen van verzoekende partij niet overeenkomen met dit arrestatiebevel. Tot slot stelt verwerende partij dat het veiligheidsstandpunt van UNHCR de evaluatie van de veiligheidstoestand in de KRG door het Commissariaat-generaal niet tegensprekt.

1.3.2. Betreffende verzoekende partij haar betoog dat het voor haar nog problematischer is nu haar asielmotieven betrekking hebben op problemen omwille van haar relatie met een christen meisje, en dat haar vrees voor vervolging vanwege haar familie in aanmerking moet worden genomen, wijst de Raad erop dat aan verzoekende partij haar asielmotieven, zoals zij die eerder aanbracht en uiteenzette bij haar vorige asielaanvragen en waarin zij in het kader van haar huidige asielaanvraag volhardt, geen geloof kan worden gehecht, zo werd vastgesteld bij 's Raads arrest nr. 115 934 van 18 december 2013 waarin tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar asielrelaas werd besloten.

Aangaande verzoekende partij haar stelling dat er nu een arrestatiebevel wordt ingediend dat niet zomaar kan worden afgedaan omdat het bevel in het verlengde ligt van de vorige asielaanvraag, aangezien nu ook originelen worden ingediend, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in strijd met haar bewering tot op heden niet het origineel arrestatiebevel heeft voorgelegd, doch slechts een fotokopie ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien werd vastgesteld dat het betreffende arrestatiebevel inhoudelijk niet strookt met de verklaringen van verzoekende partij, een vaststelling welke zij niet met concrete en valabele elementen weerlegt en waarvoor zij geen afdoende verklaring biedt. Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest nr. 115 934 van 18 december 2013. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

1.3.3. Verzoekende partij betwist niet dat haar familie in Erbil woont en dat zij na haar terugkeer uit Nederland onderdak vond bij haar familie, met name haar moeder en broer, en dat zij daar tewerkgesteld werd in een bakkerij.

1.3.4. Bij zijn nota met opmerkingen van 1 december 2014 brengt het Commissariaat-generaal de actualisering bij van de rapporten met betrekking tot de veiligheidssituatie in Noord-Irak, met name de COI Focus Irak *"Bereikbaarheid via internationaal luchtverkeer"* van 11 juni 2014, de COI Focus Irak *"De veiligheidssituatie in Noord-Irak"* van 30 juni 2014 (update) en de COI Focus Irak *"De impact van het IS-offensief op de veiligheidssituatie in Noord-Irak"* van 27 augustus 2014.

Uit die informatie bijgebracht door de commissaris-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Sulejmaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt. Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden waarover de Koerdische peshmerga de militaire controle verworven hadden nadat het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal uit deze regio had teruggetrokken. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de drie noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Sindsdien bleven grootschalige aanslagen door IS in KRG uit. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK-doelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal

burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. De recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

Gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota's met opmerkingen besluit dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij bijgebrachte nota met de standpunten van UNHCR "*UNHCR position on returns to Iraq*" van oktober 2014 wijzigt niets aan hetgeen voorafgaat en dat betrekking heeft op de KRG (zie punt 15). Uit het standpunt / richtlijnen van UNHCR blijkt niet dat de actuele situatie in Noord-Irak in het algemeen en in de provincie Erbil in het bijzonder van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers, deze nota sluit inhoudelijk aan bij hoger aangehaalde door het Commissariaat-generaal overgelegde informatie en bevestigt dat het huidige conflict hoofdzakelijk gesitueerd is in de provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar, Kirkuk en Babel en dat de veiligheidssituatie in het KRG-gebied, vanwaar verzoekende partij afkomstig is, relatief stabiel blijft (p. 6). De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoekende partij maakt met haar algemene bewering dat zij een etiket heeft omwille van haar verblijf in Europa, niet aannemelijk dat zij tot een risicogroep behoort. Zij toont met die bewering niet aan dat zij bij terugkeer naar Irak als zodanig gepercipieerd en hierom geviseerd zal worden. Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat haar verblijf in Europa van haar een dusdanig verwesterde persoon zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Irak niet opnieuw zou kunnen opnemen. Bovendien blijkt uit de COI Focus Irak "De veiligheidssituatie in Noord-Irak" van 30 juni 2014 (p. 18) dat Irakezen die vrijwillig vanuit Europa naar Irak terugkeren hierbij weinig problemen ondervinden.

1.4. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS